

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/265/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414210915
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1414210915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: VSD, s.r.o., IČO: 35 814 560, so sídlom Bratislava, Trebišovská 3, zastúpeného: BG Partners, s.r.o., IČO: 47 249 561, so sídlom Bratislava, Jakubovo námestie 1, proti žalovanej: K. D., R.. XX.XX.XXXX, T. D. D., K. XX, zastúpenej: LEGAL POINT s.r.o., IČO: 47 253 495, so sídlom Považská Bystrica, Nemocničná 979, o zaplatenie 1 242,06 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.07.2019, č.k. 11C/172/2014-494, jednomyseľne takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti výroku I. sa o d m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch II., IV., V. a VI. potvrdzuje.

Žalovanej sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 60,36 eur od 01.07.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 205,34 eur od 01.07.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 163,41 eur od 01.07.2013 do 16.06.2015, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok II.), konanie v časti o zaplatenie istiny 351,62 eur s použitím § 144, § 145 ods.2, § 146 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) zastavil (výrok III.), žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 74 % (výrok IV.), súdnemu znalcovi X.. Q. D., bytom D., I. U. X priznal proti žalobcovi nárok na znalečné vo výške 87 % a proti žalovanej nárok na znalečné vo výške 13 % zo sumy vo výške 53,12 eur, priznanej mu podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava IV č.k. 11C/172/2014 - 489 zo dňa 10.07.2019, ktorú sumu sú mu žalobca a žalovaná povinní zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.) a vo výroku VI. deklaroval, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Prisudzujúci výrok I. a zamietajúci výrok II. právne odôvodnil § 8a ods.2, § 10 ods.2,6 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej „zákon č. 182/1993 Z.z.“), § 8 ods. 2 písm. c/ zákona č. 555/2005 Z.z. o energetickej hospodárnosti budov, § 5 ods. 1 ods. 5 vyhlášky ÚRSO z 05.12.2005, ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste konštatujúc, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie nedoplatku ročných vyúčtovaní za roky 2008-2012 vrátane, spolu pôvodne vo výške 1 242,06 eur s príslušenstvom, po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 890,44 eur s príslušenstvom. Žalovaná si plnila povinnosti platiť zálohové mesačné

platby podľa predpisu za obdobie rokov 2008 - 2012 tak, ako sú zachytené vo vyúčtovaní jednotlivých nákladov. Predošlý správca bytového domu vykonal za obdobie od r. 2008 do 2012 ročné vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, ktoré žalovanej doručil, žalovaná vzniknuté nedoplatky z ročných vyúčtovaní v lehote ich splatnosti neuhradila a proti vyúčtovaniam za roky 2008 a 2009 podala písomné reklamácie, ktoré neboli správcom uznané. Žalovaná u zástupcov správcu a u zástupcov vlastníkov priebežne aj ústne od r. 2007 upozorňovala na nedostatky vo vykurovaní, a to jednak nedostatok tepla a následne jeho neúmerný náklad vo vyúčtovaniach, nezodpovedajúci reálnemu stavu. Správca - pôvodne KRS, s.r.o. nedostatky vo vykurovaní u žalovanej evidoval a riešil ich prakticky len odvzdušňovaním radiátorov. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že v bytoch boli od r. 2006 namontované na radiátoroch aj pomerové rozdeľovače tepla a vykurovacia sústava bytového domu bola vyregulovaná a bola vykonaná termostatizácia počínajúc od 01.07.2012. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi stranami bola sporná výška preplatku, resp. nedoplatku z jednotlivých ročných vyúčtovaní na byte žalovanej, spôsob/metodika ročného vyúčtovania vzhľadom na skutočnosť, či bola a kedy daná povinnosť správcu vyregulovať vykurovaciu sústavu, resp. to, či namontovanie pomerových rozdeľovačov na radiátoroch predstavuje zásah do vykurovacej sústavy.

3. V rozhodnutí ďalej uviedol, že žalobca v priebehu konania na podporu svojich tvrdení predložil súkromný znalecký posudok súdneho znalca X.. D., v ktorom znalec kvalifikovane rozobral problematiku zásahu do vykurovacej tepelnej sústavy, hydraulického vyregulovania vo vzťahu ku zákonnej povinnosti správcu toto realizovať, vykonal výpočet správnosti ročného vyúčtovania za jednotlivé roky porovnaním s výpočtom od správcu a dospel k záveru, že ročné vyúčtovania za roky 2009-2012 predošlým správcom sú vypočítané správne a v súlade s vtedajším stavom. Pri rozhodovaní vo veci sa označený znalec oboznámil aj so súkromným znaleckým posudkom protistrany, s pripomienkami ako boli uvedené v jeho znaleckom posudku a v jeho výpovedi, v priebehu výsluchu pred súdom zotrval na záveroch svojho znaleckého posudku a nesúhlasil so závermi znaleckého posudku U.. T.. Pripustil však, že individuálnou výmenou ventilov a hlavíc došlo k rozhaseniu vykurovacej sústavy. Žalovaná v priebehu konania na podporu svojej obrany predložila súkromný znalecký posudok súdneho znalca U.. T., ktorá v rozpore s názorom znalca X.. D. zaujala názor, že správca mal povinnosť hydraulicky vyregulovať vykurovaciu sústavu, a to ešte pred montážou pomerových rozdeľovačov tepla, lebo už samotná montáž pomerových rozdeľovačov predstavuje zásah do vykurovacej sústavy. V nadväznosti na to vyhodnotila dotknuté ročné vyúčtovania za roky 2009-2012 v časti namietaných položiek - teplo, tív a studená voda ako nesprávne, vykonané nesprávnou metódou a v závere v neprospech žalovanej a výšku sumy v neprospech vyčísliła na sumu spolu 439,65 eur. Z výpovede žalovanej, podporenej výpovedami svedkov p. J. O. N.. J., ako aj listinných dôkazov - Zápisnice z 01.03.2006 zo schôdze vlastníkov bytov a NP mal ďalej za preukázané, že vlastníci sa dohodli na prípadnej individuálnej výmene radiátorových hlavíc, termostatických ventilov, z ekonomických dôvodov každý vo svojej réžii, čo niektorí vlastníci individuálne vykonali. Tiež v roku 2006 došlo k montáži pomerových rozdeľovačov na radiátoroch. Na problémy v súvislosti s vykurovaním a jeho nedostatkami sa od r. 2006/2007 podľa svedkov sťažovala najmä žalovaná, ostatní vlastníci nehlásili nedostatky v tomto smere. Sťažnosti na vykurovanie okrem od žalovanej aj ďalších vlastníkov však potvrdila vo výpovedi aj svedkyňa L., ktorá bola vypočutá v inom konaní na rovnakom súde, v obdobnom spore medzi sporovými stranami. Zo skutkových zistení súd prvej inštancie ďalej zistil, že samotný správca už v liste z 31.10.2007 žalovanej oznámil, že systém ústredného kúrenia na základe ňou popisovaných problémov je treba jednoznačne vyregulovať a zabezpečiť termostatizáciu, ale v danom čase ku nej správca nepristúpil.

4. Pokiaľ ide o hydraulické vyregulovanie, súd prvej inštancie uviedol, že toto odstraňuje nerovnomerné vykurovanie - prekurovanie, nedokurovanie v rôznych častiach budov. Podľa zákona č. 555/2005 Z.z., § 8 ods. 2 písm. c/ vlastník existujúcej budovy je povinný zabezpečiť reguláciu zásobovania teplom v budove, zabezpečiť hydraulické vyváženie vykurovacej sústavy po každom zásahu do tepelnej ochrany alebo technického systému. V otázke, čo možno považovať za zásah do tepelnej vykurovacej sústavy, sa názory súdnych znalcov rôznili, pričom zákon jednoznačne neuvádza, čo možno za tento zásah považovať. Súd prvej inštancie zhodnotením dôkazov dospel k záveru, že ku zásahu do vykurovacej sústavy došlo postupom samotných vlastníkov, ktorí si počínajúc rokom 2006 dali individuálne vymeniť hlavice a ventily na radiátoroch za termostatické, s čím súhlasil aj znalec X.. D.. Vo vzťahu k inštalácii pomerových rozdeľovačov uviedol, že táto predstavuje zásah zakladajúci povinnosť vlastníka hydraulicky vyregulovať vykurovaciu sústavu, pričom sa oprel aj o Zápisnicu zo schôdze vlastníkov z 01.03.2006, od predošlého správcu, z obsahu ktorej vyplýva, že správca nemohol nájsť dodávateľa, ktorý by nainštaloval pomerové rozdeľovače bez predchádzajúcej termostatizácie a vyregulovania. Z

uvedeného vyvodil, že správca o potrebe hydrauliky vyregulovať vykurovaciu sústavu vedel, nevykonal ju a dal aj tak nainštalovať pomerové rozdeľovače. Namontovanie termostatických hlavíc, ventilov v rézii jednotlivých vlastníkov, ktoré boli realizované už aj v rozhodujúcom období 2008-2012, v spojení s montážou pomerových meračov v r. 2006 správcom na radiátory, potom predstavuje zásah do vykurovacej sústavy a postup správcu pri rozúčtovaní nákladov, keď vykurovaciu sústavu v tom čase nevyreguloval a uvedené nezohľadnil v metodike výpočtu vyúčtovania, nemal za správny. Z uvedeného dôvodu pri rozhodovaní nezohľadňoval závery výpočtov predošlého správcu a znaleckého posudku X.. D. a za správny považoval výpočet, vykonaný znalkyňou U.. T.. Súd prvej inštancie sa čiastočne stotožnil s námietkou žalobcu, že v písomnom súkromnom znaleckom posudku chýbali prílohy a spôsob výpočtu, ako znalkyňa dospela k jednotlivým položkám, napr. regulačný príkon za roky 2009-2011, ktorý podstatne ovplyvňoval výšku jednotlivých vypočítaných hodnôt (keďže súkromný znalecký posudok Z. Trubačovej tieto prílohy a výpočet regulačného príkonu neobsahoval), následne však v konaní postupoval vo veci podľa § 208 ods. 3 C.s.p., túto znalkyňu vypočul a tieto namietané nedostatky, t.j. spôsob metodiky výpočtu danej veličiny regulačného príkonu na pojednávaní vysvetlila a svoj postup zdôvodnila. Súd prvej inštancie uvedené považoval za dostatočné a nedostatok písomného znaleckého posudku za vysvetlený.

5. Na základe uvedeného, pokiaľ ide o ročné vyúčtovanie za rok 2008 uviedol, že žalobca vychádzal z predpísaných záloh 64 212,- Sk, vyrátal skutočný náklad - 78 759,0 Sk = rozdiel nedoplatok - 14 547,0 Sk, t.j. 482,87 eur. Žalovaná ročné vyúčtovanie reklamovala, namietala hlavne teplo, nevyregulovanie sústavy (správca reklamáciu neuznal) a v konaní vzniesla voči nedoplatku z ročného vyúčtovania 2008 námietku premičania. Ročné vyúčtovanie za rok 2008 bolo vyhotovené bývalým správcom 31.05.2009, odposlané žalovanej v júni 2009 poštou. Podľa Zmluvy o výkone správy v čl. V bod 10, vlastníci sa zaväzujú uhradiť nedoplatky do 15 dní od nadobudnutia platnosti vyúčtovania. Žalobca vychádzal z lehoty splatnosti do 30.06.2009, čo žalovaná nenamietala. Poukazujúc na § 100 ods.2, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník,“) súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca mohol právo vykonať po platnosti ročného vyúčtovania, t.j. od 01.07.2009, od ktorého mu začala plynúť 3 ročná lehota na uplatnenie nároku na súde, ktorá uplynula 01.07.2012. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 16.06.2014, teda po uplynutí 3 ročnej premičacej lehoty, súd prvej inštancie nárok na zaplatenie sumy nedoplatku za rok 2008 v žalovanej výške zamietol a vecne sa nezaoberal námietkami voči danému ročnému vyúčtovaniu a jeho výpočtu.

6. Vo vzťahu k ročným vyúčtovaniam za roky 2009, 2010, 2011 a 2012 súd prvej inštancie po zohľadnení záverov znaleckého posudku U.. T. dospel k záveru, že rozdiel medzi žalovanou zaplatenými zálohami a skutočnými nákladmi predstavujú za rok 2009 sumu 175,20 eur ako preplatok v prospech žalovanej, za rok 2010 sumu 289,86 eur ako nedoplatok žalovanej, za rok 2011 sumu 302,41 eur ako preplatok žalovanej a za rok 2012 sumu 372,38 eur ako nedoplatok žalovanej. Po zistení, že žalovaná zaplatila dňa 17.06.2015 sumu 163,41 eur ako časť nedoplatku 2012, vychádzajúc z účtovného nedoplatku vykazovaného žalobcom vo vyúčtovaní vo výške -368,75 eur uviedol, že spolu preplatky/nedoplatky uhradené /neuhradené žalovanou predstavujú na istine : +175,2 eur (RV 2009) - 289,86 eur (RV 2010) + 302,41 eur (RV 2011) - 372,38 eur (RV 2012) = - 184,63 eur + suma 188,21 eur ako zaplatená časť nedoplatku RV za rok 2011 + suma 163,41 eur ako časť nedoplatku RV 2012 = +167,99 eur. Konštatoval, že žalovaná tak v sumáre nemá nedoplatok na istine na ročných vyúčtovaniach za obdobie rokov 2009-2012.

7. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania z jednotlivých nedoplatkov z ročných vyúčtovaní 2009,2010,2011,2012, počínajúc 01.07. každého roka 2010, 2011, 2012, 2013 do zaplatenia (dátum omeškania žalovaná nenamietala) a vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 9% ročne z 188,21 eur od 01.07.2012 do 17.06.2015 a 8,50% ročne zo sumy 163,41 eur od 01.07.2013 do 17.06.2015, t.j. spolu v sume 77,41 eur, súd prvej inštancie právne dôvodiac § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka prihliadol k tomu, že za rok 2009 mala žalovaná preplatok + 175,20 eur, preto nebola v omeškaní s úhradou ročného vyúčtovania, za rok 2010 mala žalovaná nedoplatok - 289,86 eur, ktorý nezaplatila v lehote splatnosti; keďže žalobca si v konaní uplatnil na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy nedoplatku - 60,36 eur s 9,25 % úrokom z omeškania od 01.07.2011 do zaplatenia, tento súd prvej inštancie žalobcovi priznal, keďže je viazaný žalobným návrhom žalobcu a nemohol v danom prípade prekročiť žalobný návrh (§ 216 C.s.p.). Za rok 2011 mala žalovaná preplatok 302,41 eur, preto nebola v omeškaní s úhradou ročného vyúčtovania. Dňa 17.06.2015 však uhradila navyše sumu 188,21 eur. Keďže za rok 2012 mala žalovaná nedoplatok - 372,38 eur, ktorý nezaplatila v lehote splatnosti a dňa

17.06.2015 na ročné vyúčtovanie zaplatila sumu 163,41 eur, zostatok nedoplatku predstavoval sumu 208,97 eur. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy - 205,34 eur od 01.07.2013 do zaplatenia a 8,25 % úrok z omeškania zo sumy 163,41 eur od 01.07.2013 do 17.6.2015, kedy bola suma 163,41 eur zaplatená. Na základe uvedeného priznal žalobcovi úrok z omeškania tak ako uviedol vo výroku I. rozsudku s tým, že ho priznal do 16.06.2015 dôvodiac tým, že 17.06.2015 už bola žalobcovi suma uhradená a viazanosťou žalobným návrhom podľa § 216 C.s.p. . V prevyšujúcej časti návrh v časti o zaplatenie úroku z omeškania zamietol.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods.1, § 255 ods. 1,2, § 256 ods. 1 C.s.p. po zohľadnení, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy istiny vo výške 1 242,06 eur s príslušenstvom, v priebehu konania žalovaná zaplatila sumu spolu 351,62 eur (v ktorej časti bolo konanie zastavené) a vo zvyšnej časti istiny bola žaloba zamietnutá. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaná bola v omeškaní so zaplatením ročného vyúčtovania 2012 ku dňu podania žalobného návrhu; preto, keď zaplatila po podaní žaloby sumu 163,41 eur, v tejto časti procesne zavinila zastavenie konania. Suma 163,41 predstavuje cca 13 % nároku, v zamietnutej časti žaloby je potom 87 % úspech žalovanej a celkový úspech žalovanej je 74 % (úspech žalovanej 87 % - úspech žalobcu 13%).

9. Keďže v priebehu konania súd prvej inštancie priznal súdnemu znalcovi X.. Q. D., bytom I. U. X, D. podľa uznesenia prvoinštančného súdu z 10.07.2019, sp.zn. 11C/172/2014 znalečné vo výške 53,12 eur za účasť na pojednávaniach, a toto nebolo podľa § 253 ods.1 C.s.p. kryté preddavkom, súd prvej inštancie v rozhodnutí vyslovil, že o jeho zaplatení rozhodne súd v konečnom rozhodnutí a podľa pomeru úspechu /neúspechu strán v spore priznal znalcovi nárok na znalečné proti oboj stranám sporu.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalobca namietol, že rozhodnutie trpí (o.i.) vadou, ktorá zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. tým, že súd prvej inštancie sa v rámci posúdenia skutkového stavu a vykonaného dokazovania riadne nevysporiadal so Znaleckým posudkom č. 04/2018 vypracovaným znalcom X.. Q. D.. V konaní nepostupoval v súlade s § 181 ods.2 C.s.p., čo malo na žalobcu nepriaznivý dosah, najmä ohľadom určenia aké skutočnosti súd nemá za preukázané, a to aj s ohľadom na tvrdenie súdu v bode 57 rozsudku, vo veci rozhodol bez uvedenia, resp. zhrnutia sporových a nesporových tvrdení a bez uvedenia predbežného právneho posúdenia veci . Súd prvej inštancie sa v rámci posúdenia skutkového stavu so znaleckým posudkom a súčasne s hodnotením dôkazov žalobcu riadne nevysporiadal, navyše vyhodnotil postup správcu v rámci rozúčtovania nákladov za nesprávny a len stroho uviedol, že nie je možné oprieť sa o závery výpočtov bývalého správcu a znaleckého posudku X.. D.. Rozsudok súdu absentuje riadnym a náležitým odôvodnením z čoho je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konaní predložený znalecký posudok U.. T. je nepreskúmateľný, nakoľko nedisponuje zákonnými náležitosťami v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, závery znalkyne nie je možné objektívne preskúmať, keďže absenciu akejkoľvek zákonnej náležitosti znaleckého posudku nie je možné odstrániť v zmysle § 208 ods.3 C.s.p. výsluchom znalca. Navyše , žalobca sa doposiaľ nemal možnosť sa oboznámiť s obsahom príloh a podkladov, z ktorých znalkyňa pri výpočte vychádzala, a s veličinami, z ktorých vychádzala. Znalkyňa v posudku č. 02/2018 použila nesprávne vstupné údaje regulačného príkonu pre výpočet spotreby tepla a nákladov v rozpore s hodnotami regulačného príkonu dodanými od spoločnosti ISTA, ktoré boli riadnym podkladom pre výpočet ročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu správcom, čo malo za následok nesprávnosť jej výpočtov. Znalkyňa T. použila rozdielne hodnoty regulačného príkonu pre výpočet spotreby tepla a nákladov bez riadneho a logického odôvodnenia takéhoto postupu, resp. bez odôvodnenia zákonnej úpravy, použitej metódy výpočtu danej veličiny v danom posudku. Znalkyňa v predmetnom posudku opomenula uviesť položku z vyúčtovania nákladov, ktorá je vo vyúčtovaní nákladov za roky 2009 - 2012 uvedená ako (B) Náklady súvisiace s omeškanými platbami k 30.04.2010, resp. 30.04.2011, 30.04.2012 v celkovej výške 687, 26 eur, ktoré boli dohodnuté v zmysle Zmluvy o výkone správy ako sankcia za omeškané platby vlastníkov v prípade neplnenia si svojich zákonných povinností v zmysle § 10 zákona č. 182/1993 Z.z. Dôkaz predložený žalobkyňou , a to písomná výpoveď svedkyne p. L. na pojednávaní dňa 01.03.2011, pochádzajúca z konania vedeného na rovnakom súde pod sp.zn. 12C/299/2009, sa týka iného žalovaného obdobia, a to r. 2006, 2007 a 2008. Súd prvej inštancie v konaní nesprávne posúdil a označil za sporné tvrdenie - spôsob, resp. metodiku ročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanej. Súd prvej inštancie sa mal v konaní riadne

zaoberať oboma znaleckými posudkami a neprihliadať len na znalecký posudok znalkyne T., keďže posudok X.. D. nezohľadnil kvôli postupu správcu a metodike výpočtu (ktorú však súd nesprávne posúdil) a keďže vyúčtovania nákladov za roky 2008 až 2012 boli vypracované podľa podlahovej plochy, a nie podľa hodnôt nameraných na pomerových rozdeľovačoch vykurovacích nákladov. Súd v konaní nebol povinný skúmať, či vznikla a kedy bola daná povinnosť správcu vyregulovať vykurovaciu sústavu a či namontovanie pomerových rozdeľovačov na radiátoroch predstavuje zásah do vykurovacej sústavy, pretože tieto skutočnosti mali rozhodný vplyv iba na metódu /spôsob vyúčtovania nákladov. V konaní však žalobca preukázal, že vyúčtovanie nákladov bolo vykonané podľa pomeru podlahovej plochy a pri vyúčtovaní nákladov nepostupoval podľa hodnôt nameraných z pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov.

11. Žalovaná v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vo vyjadrení poukázala na to, že žalobca podal žalobu dňa 13.06.2014, počas celého konania mal možnosť, kedy mohol predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Až následne na pojednávaní konanom dňa 16.01.2019 uplatnila sudkyňa koncentráciu, podľa ktorej boli strany oprávnené uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku najneskôr v lehote 15 dní so súčasným poučením, že na neskôr predložené dôkazy nemusí súd prihliadať. Žalobca je stranou v konaní, ktorá nesie dôkazné bremeno svojich tvrdení. Súd prvej inštancie sa v danom rozhodnutí s náležitou starostlivosťou zaoberal každým jednotlivým dôkazom, ktorý bol v konaní predložený, vrátane doložených znaleckých posudkov a správnosťou jednotlivých metód vyúčtovania. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že metóda výpočtu vyúčtovania používaná správcom (a následne aj znalcom D.), nie je v súlade so zákonom. Taktiež základná veličina, z ktorej vychádzali obaja znalci - regulačný príkon, nebola znalcom X.. D. stanovená správne, tento len jednoducho prebral a osvojil si všetky údaje poskytnuté mu správcom bez skúmania, či sú tieto pravdivé, správne vypočítané alebo namerané. Keďže znalec D. v posudku jednak vykonal prepočet vyúčtovania nesprávnou metódou a nesprávnymi vstupnými údajmi a v druhom rade posúdil otázku hydraulického vyregulovania v rozpore s právnou úpravou, nie je možné o jeho tvrdenia, uvedené v posudku sa opierať a ani na ne prihliadať. Znalkyňa T. vypočítala spotrebu reálne odobratého tepla, keďže žalovaná mala počas vykurovacej sezóny studené radiátory a spotreba jej tepla nemohla byť tak vysoká, ako uvádza X.. D.. So skutočnosťou, že znalecký posudok Z. Trubačovej neobsahuje prílohy, sa konajúci súd dostatočne vysporiadal. Pokiaľ znalkyňa pred súdom udávala, že žalobca jej neposkytol potrebnú súčinnosť pri vypracovaní posudku, žalovaná konštatovala, že žalobca neposkytuje informácie ani jej (buď ju vôbec nevybavil, alebo ju časovo obmedzil a neumožnil jej robiť kópie dokumentov). Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaná nemala platobnú disciplínu sú zarážajúce, keď je to práve žalobca, ktorý porušuje nielen zmluvu o výkone správy, ale aj samotný zákon č. 182/1993 Z.z. Tvrdenia žalobcu, že súd nebol povinný skúmať, či vznikla a kedy bola daná povinnosť správcu vyregulovať vykurovaciu sústavu a či namontovanie pomerových rozdeľovačov na radiátoroch predstavuje zásah do vykurovacej sústavy, sú v príkrom rozpore s tvrdeniami, ktoré žalobca prezentoval počas konania, keď za účelom týchto tvrdení produkoval v konaní aj viacero dôkazov. Žalovaná napokon poukázala na to, že žalobca v podanom odvolaní ignoruje námietku premlčania, v dôsledku ktorej bol nárok žalobcu z ročného vyúčtovania za rok 2008 zamietnutý. Za nemysliteľné mala, aby súd rozhodol o trovách konania v prospech žalobcu v rozsahu 100%. Po čiastočnom späťvzťatí bola žalovaná istina 890,44 eur, z ktorej je suma 482,87 eur preukázateľne a bez pochybností premlčaná.

12. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení z 30.11.2019 uviedol, že pokiaľ by súd prvej inštancie postupoval podľa § 181 ods.2 C.s.p. a určil by, ktoré skutkové tvrdenia považoval za sporné a nesporné, resp. uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, mohol žalobca riadne a včas reagovať a konanie by mohlo skončiť inak. Súd prvej inštancie sa v rámci posúdenia skutkového stavu a vykonaného dokazovania riadne nevysporiadal s podstatným dôkazom Znaleckým posudkom č. 04/2018 predloženého v konaní žalobcom, z ktorého jasne vyplývajú skutočnosti podstatné a dôležité pre rozhodnutie a to, že rozúčtovanie nákladov v r. 2009 - 2012 vykonala spoločnosť ISTA v pomere podlahovej plochy (tieto boli súčasťou znaleckého posudku). Správca bytového domu pri vypracovaní vyúčtovania nákladov nevychádzal z hodnôt nameraných z pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov, preto je akákoľvek ďalšia argumentácia týkajúca sa problematiky hydraulického vyregulovania bezvýznamná, nakoľko správca pri vyúčtovaní vychádzal z pomeru podlahovej plochy v zmysle príslušnej zákonnej úpravy. Táto významná skutočnosť, majúca vplyv na rozhodnutie súdu, nebola súdom prvej inštancie pri hodnotení dôkazov posúdená, čím došlo aj k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, nakoľko rozsudok absentuje riadnym a náležitým odôvodnením. Vo vzťahu

k Znaleckému posudku U.. T. v konaní opakovane namietal jeho nepreskúmateľnosť a to, že tento trpí zásadnými vadami, nakoľko nedisponuje zákonnými náležitosťami podľa § 17 ods.4 zákona č. 382/2004 Z.z.. Znalčka počas výsluchu pred súdom dňa 30.4.2019 neuviedla, resp. nevyjmenovala kompletný a úplný zoznam príloh a podkladov, z ktorých pri vypracovaní posudku vychádzala, a teda tvrdenie súdu, že nedostatky posudku boli odstránené výsluchom znalca, nie je v súlade s vykonaným dokazovaním. Znalčka pri svojom výpočte nezohľadnila skutočnosť, že žalobca bol oprávnený a povinný v zmysle Zmluvy o výkone správy účtovať žalovanej aj náklady súvisiace s omeškanými platbami. Tvrdenia a závery súdu prvej inštancie o tom, kedy vznikla povinnosť správcu vyregulovať sústavu a či namontovanie pomerových rozdeľovačov na radiátoroch predstavuje zásah do vykurovacej sústavy, nemali mať vplyv na rozhodnutie súdu, pretože sa stal bezpredmetným. Na rozhodnutie súdu by mali vplyv iba v prípade, ak by žalobca vykonal vyúčtovanie nákladov podľa hodnôt nameraných z pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov. Po vykonanom dokazovaní vyplynulo, že predtým v konaní sporné tvrdenia, týkajúce sa metodiky výpočtu vyúčtovania nákladov za žalované obdobie sa stalo v konaní nesporným, nakoľko žalobca a žalovaná v konaní tvrdili to isté, a to, že vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu vo vlastníctve žalovanej bolo vykonané metodikou výpočtu - v pomere podlahovej plochy, a teda správca pri vyúčtovaní nevychádzal z hodnôt nameraných PRVN.

13. Žalovaná v písomnom vyjadrení z 13.02.2020 s odkazom na odbornú literatúru poukázala na to, že podľa ust. § 181 ods.2 C.s.p. predbežné právne posúdenie vykoná súd na prvom pojednávaní, ktoré v danej veci bolo vykonané dňa 19.11.2014, teda za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu, ktorý takúto povinnosť súdu neukladal. Vzhľadom k tomu, že počas konania bolo nesporne preukázané, že žalobcovi vznikla povinnosť hydraulicky vyregulovať tepelnú sústavu oveľa skôr, ako 02.07.2012, a teda aj fakt, že žalobca jednoznačne porušil zákonnú povinnosť, považovala žalovaná za bezpredmetné sa touto otázkou ďalej zaoberať. Tvrdenie žalobcu, že vyúčtovanie vykonával z podlahovej plochy bytu tak, ako to chcela žalovaná, nie je pravdivé. Žalobca vo vyjadrení z 29.01.2019 uvádzal, že z dôvodu, že žalovaná nesprístupnila byt a nedošlo k odčítaniu dielkov nameraných na pomerových rozdeľovačov tepla, postupoval tak, že určil náhradu spotreby s 1,5 násobkom priemernej spotreby, a to v zmysle § 7 ods.1 vyhlášky č. 630/2005 Z.z. Metodiku rozpočítavania zvolenú žalobcom je však možné použiť iba vtedy, ak sú v objekte namontované pomerové rozdeľovače tepla. Nakoľko v konaní nesporne vyšlo najavo, že žalobca bol povinný hydraulické vyregulovanie zabezpečiť už v čase, kedy dochádzalo k výmene termostatických hlavíc (približne v r. 2006), nemohol pri výpočte rozúčtovania postupovať a prihliadať na tieto merače, nakoľko objekt nebol vyregulovaný. Vzhľadom na zanedbanie povinnosti zo strany žalobcu, bolo nedôvodné v prípade žalovanej určovať náhradnú spotrebu, nakoľko práve údaje z pomerových rozdeľovačov boli pre vyúčtovanie irelevantné, ako aj to, či žalovaná byt sprístupnila alebo nie. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu o nákladoch na omeškané platby, žalovaná v úhrne nemala voči žalobcovi žiaden nedoplatok.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k nasledujúcim záverom.

15. Žalobca po výzve súdu prvej inštancie, obsiahnutej v jeho uznesení zo dňa 12.08.2019, č.k. 11C/172/2014-520, v podaní zo dňa 22.08.2019 jednoznačne uviedol, že podaným odvolaním napáda výroky I., II., IV., V. a VI. napadnutého rozsudku.

16. Podľa § 395 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

17. Podľa § 386 ods.1 písm. b/ C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolanie je procesným úkonom strany. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, pričom podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním.

19. Keďže v posudzovanej veci odvolanie žalobcu smeruje aj proti výroku I. rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 60,36 eur od 01.07.2011 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 205,34 eur od 01.07.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 163,41 eur od 01.07.2013 do 16.06.2015, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v tejto časti smeruje proti výroku rozsudku, ktorým bolo jeho žalobe vyhovené. Na základe uvedeného odvolací súd odvolanie žalobcu podané proti výroku I., ktorým bolo žalobe vyhovené, odmietol, ako podané neoprávnenou osobou.

20. Následne odvolací súd pristúpil k odvolaciemu prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 ods. 1, 378 ods. 1 C.s.p.), t.j. v zamietajúcom výroku II. a závislých výrokoch IV., V. a VI.. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

21. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

22. V posudzovanej veci sa žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 16.06.2014 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1 242,06 eur s príslušenstvom, predstavujúcej nedoplatky z vyúčtovania nákladov teplej vody a ústredného kúrenia spojených s užívaním bytu č. XX C. D., K. XX, na X. N.. bytového domu, ktorého je žalovaná výlučnou vlastníčkou vo výške 482, 87 eur za rok 2008, 60,36 eur za rok 2010, 422,01 eur za rok 2011 a 368,75 eur za rok 2012 so započítaním preplatku za rok 2009 vo výške 91,93 eur v sume, ktoré žalovaná predošlému správcovi KRS s.r.o. nezaplatila.

23. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

24. Ako prvoradá vo vzťahu k námietkam žalobcu o tom, že „rozsudok súdu absentuje riadnym a náležitým odôvodnením“, poznamenáva, že túto námietku je nutné podriaďiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je odvolanie prípustné proti každému rozhodnutiu súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v citovanom ustanovení sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 220 ods.2 C.s.p., pričom rozhodnutie nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument použitý v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o uplatnenej žalobe. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie

rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

26. Konštatuje, že posudzovaný prípad neposkytuje podklad pre to, aby sa naň mohla uplatniť druhá veta v predchádzajúcom odseku citovaného stanoviska analogicky aplikovaného na podmienky odvolacieho konania, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri I. proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (W. proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V preskúmvanej veci súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku uviedol, čoho sa žalobca v spore domáhal, aké skutočnosti v priebehu konania tvrdil, ako sa vo veci vyjadřila žalovaná, dostatočne jasne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, dôvody, pre ktoré pri existencii dvoch znaleckých posudkov predložených stranami v konaní, prihliadal na závery Znaleckého posudku č. 02/2018, ako závery tohto znaleckého posudku vo vzťahu k predmetu konania vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Žalobca preto nedôvodne argumentuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

27. Odvolateľ podané odvolanie ďalej odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.). Uvedený odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Příkladom takejto vady môže byť napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdnymi rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu). Za vadu konania žalobca v podanom odvolaní označil postup súdu prvej inštancie, ktorý v konaní nepostupoval v súlade s § 181 ods.2 C.s.p., neuviedol jeho predbežné právne posúdenie, čím žalobca nedostal možnosť preukázať skutočnosti, ktoré súd považoval za dôležité.

28. Podľa § 181 ods.2 C.s.p. po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

29. Je treba uviesť, že citované zákonné ustanovenie je súčasťou procesného predpisu (Civilného sporového poriadku), ktorý nadobudol účinnosť k 1.6.2016, keď za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu, t.j. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, takáto povinnosť súdu nevyplývala (podľa § 117 ods.2 O.s.p. po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu, alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli). Postup upravený v § 181 ods.2 C.s.p. sa vzťahuje na pojednávanie, v priebehu ktorého žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167 a žalovaný má právo vyjadriť k prednesu žalobcu, t.j. spravidla prvého pojednávania nariadeného na prejednanie veci. Keďže v danej veci z obsahu spisu vyplýva, že na prejednanie žaloby doručenej súdu dňa 16.06.2014 nariadil súd prvej inštancie ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. pojednávania na dni 14.11.2014, 17.06.2015 a 19.01.2016 a v konaní po 01.07.2016 postupoval podľa § 470 ods.1 C.s.p. podľa nového procesného predpisu, nevzťahovala sa naň povinnosť uviesť jeho predbežné právne posúdenie veci a konanie pri absencii takéhoto postupu nezaťažil vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že v posudzovanej veci, začatej na základe žaloby žalobcu ešte v roku 2014, bolo práve povinnosťou žalobcu navrhovať a vykonávať dôkazy, preukazujúce jeho skutkové tvrdenia produkované v konaní.

30. Pokiaľ žalobca odvolanie odôvodnil § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je vo vzťahu k výroku II., ktorým nad vo výroku I. určený prísudok žalobu vo zvyšnej časti zamietol, naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi (vrátane výsledkov v konaní vykonaného znaleckého dokazovania a jeho vyhodnotenia) preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu C.s.p. a odvolací súd nemal dôvod odlišným spôsobom vykonané dokazovanie hodnotiť. Samotná skutočnosť, že dôkazy bolo možné hodnotiť viacerými spôsobmi, neznamená, že ich hodnotenie bolo nesprávne. Pokiaľ žalobca v odvolaní, v porovnaní s vyhodnotením dokazovania súdom prvej inštancie, vyhodnotil inak znalecké posudky predložené stranou žalobcu a aj žalovanou, jeho námietka nie je s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, spôsobilá spochybniť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie.

31. Súd prvej inštancie v posudzovanej veci správne skutkovo ustálil, že v rozhodnom období nebola zo strany žalobcu zabezpečovaná dodávka tepla do bytu žalovanej riadne, keď v byte žalovanej po montáži pomerových rozdeľovačov vykurovacích nákladov počas vykurovacieho obdobia, nebola plnením zo strany žalobcu zabezpečená tepelná pohoda. Žalobca riešil reklamácie žalovanej na dodávku tepla s konštatovaním, že je treba systém ústredného kúrenia v dome vyregulovať a zabezpečiť termostaticizáciu, avšak závalu dodávky tepla do jej bytu neodstránil a táto sa v posudzovanom období rokov 2008 - 2012 realizovala len čiastočne tak, že sa muselo opakovane manuálne zabezpečiť odvzdušnenie radiátorov. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že postupom samotných vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorí si individuálne dali vymeniť hlavice a ventily na radiátoroch za termostatické, a to už od r. 2006, došlo k zásahu do vykurovacej sústavy (s týmto záverom súhlasil aj znalec X.. Q.. D.). Aj keď názory oboch znalcov, ktorí vypracovali znalecké posudky doložené stranami do konania, boli vo vzťahu k inštalácii pomerových rozdeľovačov odlišné, odvolací súd sa zhoduje s názorom súdu prvej inštancie v tom, že aj inštalácia pomerových rozdeľovačov predstavuje zásah zakladajúci povinnosť vlastníka hydraulicky vyregulovať vykurovaciu sústavu (aj so zohľadnením obsahu Zápisnice zo schôdze vlastníkov z 01.03.2006, z ktorej vyplýva, že vtedajší správca nemohol nájsť dodávateľa, ktorý by nainštaloval pomerové rozdeľovače bez predchádzajúcej termostaticizácie a vyregulovania), o ktorej potrebe mal vtedajší správca vedomosť a ktorý dal nainštalovať pomerové rozdeľovače bez vyregulovanie vykurovacej sústavy.

32. Pokiaľ ide o rozpočítanie nákladov za kúrenie, dodávku TÚV a ohrev TÚV do bytu žalovanej, z obsahu spisu (a to najmä z tvrdení samotného žalobcu) je zrejmé, že žalobca vykonal toto rozpočítanie nákladov za roky 2008 - 2012 žalovanej podľa § 7 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., upravujúcej rozpočítavanie množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa pomerových rozdeľovačov tepla alebo určených meradiel tepla so zohľadnením v ods.4 určeného prepočtu konečnému spotrebiteľovi, ktorý nemá zapojené pomerové rozdeľovače tepla alebo určené meradlo tepla, alebo odmietol umožniť vykonať ich odčítanie, alebo neoprávnene do nich zasahoval (podľa ktorého sa určí spotrebná zložka ako súčin 1,5 násobku priemeru spotrebnej zložky na meter štvorcový vypočítaný z podlahovej plochy všetkých vykurovaných bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov a podlahovej plochy vykurovaného bytu, nebytového priestoru a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa podľa určeného vzorca). Takýto prepočet je, podľa názoru odvolacieho súdu, po zohľadnení skutkových okolností prípadu, nezodpovedajúci skutočnému stavu a nemôže byť

ani objektívny, keďže na jeho základe mala žalovaná platiť za teplo viac, ako reálne spotrebovala. Správne preto súd prvej inštancie vzal za základ pre výpočet výšky nákladov za dodávku tepla za roky 2008-2012 znalkyňou U. T. vypracovaný Znalecký posudok č. 02/2018, v ktorom znalkyňa vykonala prepočet vyúčtovaných nákladov podľa § 5 ods.1 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., vychádzajúc z podlahovej plochy bytu žalovanej (teda ako keby neboli v dome nainštalované pomerové rozdeľovače). Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie pokiaľ ide o ustálenie metódy rozúčtovania nákladov za teplo, pretože odpočet na základe pomerových rozdeľovačov, či už na základe odpočtu meraní alebo na základe stanoveného koeficientu, nezodpovedal tepelnej nepohode v byte žalovanej.

33. K námietkam žalobcu o nesprávnom vyhodnotení znaleckého dokazovania, pri ktorom súd prvej inštancie prihliadol na závery Znaleckého posudku č. 02/2018 vypracovaného U. U.. T. a nezohľadnil závery znalca X.. Q.. D., uvedené v Znaleckom posudku č. 04/2018 je potrebné uviesť, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že zmyslom znaleckého dokazovania je ozrejmienie skutkových okolností, na posúdenie ktorých treba odborné znalosti a skúsenosti a ktoré je nutné ozrejmiť pre následné právne posúdenie veci. Znalecký posudok sa hodnotí ako každý iný dôkaz podľa ust. § 191 C.s.p., odborné závery v ňom obsiahnuté však hodnoteniu súdu podľa cit. ustanovenia nepodliehajú. Hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom spočíva v posúdení, či sú závery posudku náležité odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či bolo prihliadnuté ku všetkým skutočnostiam, s ktorými sa bolo treba vyporiadať, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov, a či jeho odôvodnenie zodpovedá pravidlám logického myslenia. Aby mohol súd znalecký posudok zodpovedne hodnotiť, nesmie sa znalec obmedziť vo svojom posudku výlučne na podanie odborného záveru - súd musí mať možnosť vedieť, z ktorých zistení posudku znalec vychádzal, akou cestou k takýmto zisteniam dospel a na základe akých úvah dospel k svojmu rozhodnutiu.

34. Zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval ani odvolací súd za dôveryhodný Znalecký posudok č. 04/2018 vypracovaný znalcom X.. Q.. D., ktorý v posudku uviedol prehľad kompletnej legislatívy týkajúcej sa predmetu súdneho sporu a znaleckého dokazovania, v časti B1 písm. c/ posudku v tabuľkovej forme uviedol rozpis vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanej za roky 2009-2012 a pri závere o celkovom rozdieli medzi zaplatenými zálohami a skutočnými nákladmi za uvedené obdobie v celkovej výške - 1 504,920 eur, sa opierať o údaje spracované ISTA Slovakia a KRS s.r.o. Bratislava a v ostatnej časti sa zaoberal porovnaním údajov súvisiacich s použitým regulačným príkonom uvedeným v Znaleckom posudku č. 02/2018 znalkyne U.. T.. Z obsahu Znaleckého posudku č. XX/XXXX nevyplýva, podľa ktorého zákonného predpisu znalec vykonal rozúčtovanie a je možné len sa domnievať (vychádzajúc z jeho obsahu, v ktorom sa opierať o údaje spracované ISTA Slovakia a KRS s.r.o. Bratislava), že rozúčtovanie nákladov za dodávku tepla vykonal znalec podľa § 7 ods. 4 vyhl. č. 630/2005 Z.z. a spotrebná zložka bola určená ako súčin 1,5 násobku priemeru spotrebnej zložky na m² vypočítaného z podlahovej plochy všetkých bytov, nebytových priestorov a podlahovej plochy bytu, nebytového priestoru a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch žalovanej. Použitie takéhoto spôsobu rozúčtovania nákladov znalcom, vyplýva aj z následných tvrdení samotného žalobcu produkovaných v priebehu konania po vypracovaní tohto posudku (napr. podanie žalobcu z 05.02.2019).

35. Vychádzajúc z uvedeného, po zohľadnení postupu súdu prvej inštancie, ktorý s použitím § 208 ods.3 C.s.p. v priebehu pojednávania nariadeného na deň 30.04.2019 oboch znalcov vypočul, nimi prijaté závery podrobil vzájomnej konfrontácii a v ktorého priebehu znalkyňa U.. T. ozrejmila spôsob metodiky výpočtu veličiny regulačného príkonu, ktorú použila po nesúčinnosti zo strany žalobcu vo vzťahu k

zaslaniu zmluvy o dodávke tepla - odberového diagramu (o súčinnosť pri ich predložení žiadala aj súd) a za stavu, kedy z obsahu Znaleckého posudku č. 02/2018 U.. T. vyplýva, že znalkyňa v ňom vykonala prepočet vyúčtovaných nákladov podľa § 5 ods.1 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., vychádzajúc z podlahovej plochy bytu žalovanej (teda ako keby neboli v dome nainštalované pomerové rozdeľovače), sa odvolací súd zhoduje i so záverom súdu prvej inštancie v tom, že po zhodnotení dôkazov jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti, je pri rozhodovaní vo veci rozhodujúci súkromný znalecký posudok U.. T. a v ňom uvedený výpočet dodávok tepla, tív a sv.

36. K námietke žalobcu, že znalkyňa U.. T. vo svojom znaleckom posudku opomenula uviesť položku z vyúčtovania nákladov, ktorá je vo vyúčtovaní nákladov za roky 2009 - 2012 uvedená ako (B) Náklady súvisiace s omeškanými platbami k 30.04.2010, resp. 30.04.2011, 30.04.2012 v celkovej výške 687, 26 eur, ktoré boli dohodnuté v zmysle Zmluvy o výkone správy ako sankcia za omeškané platby vlastníkov, v prípade neplnenia si svojich zákonných povinností v zmysle § 10 zákona č. 182/1993 Z.z. je treba uviesť, že podľa znaleckej úlohy zadanej objednávatelom znaleckého úkonu, sa znalkyňa nemala povinnosť touto položkou, uvedenou v každom z ročných vyúčtovaní za nárokované obdobie, zaoberať a ani ju posudzovať (a podľa názoru odvolacieho súdu by túto právnu otázku ani nebola oprávnená posudzovať). Odvolací súd na túto námietku neprihliadal i z dôvodu, že táto položka bola v každom z ročných vyúčtovaní za roky 2008 - 2012 uvedená osobitne (za rok 2008 ako nedoplatok vo výške 257,88 eur, za rok 2009 ako nedoplatok vo výške 650,92 eur, za rok 2010 ako nedoplatok vo výške 650,92 eur, za rok 2011 ako nedoplatok vo výške 887,26 eur a za rok 2012 ako nedoplatok vo výške 887,26 eur) a nárok na jej zaplatenie nebol v podanej žalobe žalobcom ani uplatnený.

37. K ostatnej odvolacej námietke odvolateľa, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

38. Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd pre úplnosť podotýka, že odvolateľ v podanom odvolaní odvolacími dôvodmi nenapadol závery súdu prvej inštancie o premlčaní v žalobe uplatneného nedoplatku ročného vyúčtovania nákladov za dodávky tepla, tív a sv za rok 2008 vo výške 482,87 eur (§ 100 ods.2, § 101 Občianskeho zákonníka) a ani závery týkajúce sa, nad vo výroku I. určený prísudok, zamietnutia uplatnených úrokov z omeškania.

39. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a v závislých IV., V. a VI. podľa § 387 ods.2 C.a.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

40. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi (ktorý v odvolacom konaní nemal úspech) nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť

v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).